

บทที่ ๕

ปัญหาสำคัญที่ตองพิจารณาหาทางแก้ไข๕.๑ ปัญหาเกี่ยวกับผลผลิตต่อไร่ต่ำ

อุปสรรคและข้อบกพร่องที่สำคัญในการทำสวนยางที่เป็นเหตุให้ผลผลิตต่อไร่ต่ำและราคาต้นทุนสูง อาจสรุปได้ดังนี้ คนยางเป็นยางพันธุ์พื้นเมืองและมีอายุมาก ซึ่งได้แก่ไปโดยสภาพของมันเอง ผลผลิตจึงมีแต่ละลดน้อยลงทุกที คนยางพันธุ์พื้นเมืองจะให้น้ำยางต่ำมาก ผลผลิตยางดิบอยู่ในระดับ ๖๐ - ๑๐๐ ก.ก. ต่อไร่ต่อปี ส่วนสวนยางใหม่ที่ถูกแทนด้วยยางพันธุ์ดีจะให้น้ำยางสูงมาก คือได้ประมาณ ๒๖๐ - ๓๒๐ ก.ก. ต่อไร่ต่อปี ยางพันธุ์ดีที่มีการปรับปรุงพันธุ์ มีพันธุ์ใหม่ ๆ ที่มีผลผลิตเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทางรัฐบาลพยายามสนับสนุนให้เจ้าของสวนยางเก่าโค่นคนยางและปลูกแทนด้วยยางพันธุ์ดี ซึ่งจะทำให้ผลผลิตสูง ต้นทุนการผลิตต่ำลง เมื่อราคาขายธรรมชาติลดต่ำลง ชาวสวนยางและกรรมกรกรีดยางก็จะไม่เดือดร้อน ปัญหาที่ทำให้การปลูกแทนไม่รวดเร็วเท่าที่ควรก็คือ สวนยางของไทยประมาณ ๕๐ % เป็นสวนยางขนาดเล็ก เจ้าของสวนเป็นจำนวนมากมีเนื้อที่รายละประมาณ ๒ ถึง ๒๐ ไร่ จึงไม่อาจที่จะพัฒนาสวนยางของตนด้วยการปลูกแทนด้วยยางพันธุ์ดีได้ เพราะในระยะปลูกแทนกว่ายางพันธุ์ดีจะกรีดยากได้ก็จะมีรายได้มาเลี้ยงครอบครัว สำหรับเจ้าของสวนขนาดใหญ่อาจจะชะงักงันขอรับการสงเคราะห์เพื่อปลูกยางพันธุ์ดีแทนได้ นอกจากนี้เจ้าของสวนยางบางรายยังไม่ค่อยเข้าใจถึงวิธีการและวัตถุประสงค์ในการให้การสงเคราะห์ของกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จึงก่อให้เกิดการลังเลใจที่จะยื่นขอรับการสงเคราะห์จากกองทุนฯ จำนวนเงินสงเคราะห์ที่กองทุนฯ จัดสรรให้ไปในการปลูกแทนไร่ละ ๒,๐๐๐ บาทนั้น เจ้าของสวนยางส่วนใหญ่อาจจะไม่พอเพียงในการดำเนินการปลูกแทน ถ้าหากขอรับการสงเคราะห์ เจ้าของสวนจะคงมีเงินทุนของตนเองเข้าเสริมด้วย

นอกจากนี้การกรีดยางที่ขาดความระมัดระวังและขาดความชำนาญตามพันธุ์ของยาง ทำให้หน้ากรีดยากและเปลือกคนยางเสียหาย ก็ทำให้โค่นน้ำยางลดลง การบำรุงรักษาสวนยาง

ไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้คนยังไม่สมบูรณ์และเติบโตเต็มที่ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผลผลิตลดลง
ไปอีก

๕.๒ ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพต่ำ

วางแผนรวมควินที่ขายในตลาดส่วนใหญ่เป็นยางชั้น ๓, ๔ และ ๕ ซึ่งเป็นยางที่มี
คุณภาพต่ำมาก เป็นเหตุให้พ่อค้ายางต้องตั้งราคาซื้อจากชาวสวนยางในตลาดต่ำ โดยที่รา
ค่าตัวเฉลี่ยเป็นยางชั้น ๕ เสียส่วนมาก การที่พ่อค้ายางต้องตั้งราคาเป็นยางชั้น ๕ ก็เพราะ
ยางคุณภาพเลวเหล่านี้ เป็นยางแผ่นหนา มีเปอร์เซ็นต์ความชื้นสูง เสียเวลาในการรมนาน
เสียค่าใช้จ่ายสูง ยางสกปรก ขาดน้ำหนักมากเมื่อรมแห้งแล้ว และยิ่งกว่านั้นเมื่อส่งยาง -
เหล่านี้ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ก็มักจะถูกกดราคาจากผู้ซื้อซึ่งอ้างว่าเป็นยางเสื่อม -
คุณภาพเร็ว เพราะเจ้าของสวนยางขนาดเล็กส่วนมากชอบใช้น้ำกรดที่มีคุณภาพต่ำผสมลงไป
ในน้ำยาง เพื่อให้ยางจับตัวเร็วขึ้น และเจ้าของ ผู้กรีดยาง ผู้ผลิตยางแผ่นดิบมักไม่ค่อยพิถี
พิถันในการผลิตยางแผ่น ยางมักมีสีไม่ใส มีฝุ่นสกปรก เศษเปลือกไม้ และร่องอากาศปนอยู่
มาก ในเรื่องคุณภาพยางนั้น ชาวสวนยางได้ให้ข้อคิดว่า แม้นจะทำยางคุณภาพดี เป็นยาง
ชั้นที่ ๒ หรือที่ ๓ ตนก็จะขายได้ราคาชั้นที่ ๔ หรือที่ ๕ อยู่ดี ดังนั้น ผู้ทำยางคุณภาพต่ำแต่ได้
น้ำหนักมาก ๆ คิดว่า นอกจากนั้นการทำยางชั้นดีนั้นต้องเสียค่าน้ำกรที่สูงกว่า และใช้เวลาใน
การทำนานกว่าการทำยางชั้น ๔-๕

๕.๓ ปัญหาเกี่ยวกับราคายางตกต่ำ

ราคายางในตลาดในประเทศขึ้นอยู่กับราคายางในตลาดโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
ตลาดมาเลเซียและตลาดสิงคโปร์ ส่วนราคายางในประเทศย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพท้องที่
แหล่งผลิตที่อยู่ไกลท่าเรือเป็นศูนย์กลางที่สะดวกในการส่งออกจะมีราคาสูงกว่า เช่น ราคา
ยางตลาดหาดใหญ่จะสูงกว่าราคายางตลาดกรุงเทพฯ ตรัง ภูเก็ต ยะลา นราธิวาส และ
ปัตตานี ราคายางธรรมชาติในตลาดโลกจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับความต้องการ ปริมาณผลิต และ

สตอกของยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ กล่าวโดยสรุปก็คือ ขึ้นอยู่กับอุปสงค์อุปทานของยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ในตลาดโลก แต่การที่อุปสงค์อุปทานเปลี่ยนแปลงนั้นขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการ เช่น การเปลี่ยนแปลงนโยบายของผู้ซื้อผู้ขาย เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของโลก เป็นต้นว่า วิกฤติการณ์น้ำมันทำให้เงินเฟ้อ ค่าของเงินลดลง การเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา การเปลี่ยนแปลงนโยบาย การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของปริมาณยางในคลังสะสมของบางประเทศ การนัดหยุดงานของกรรมกรขนส่ง กรรมกรโรงงาน สภาวะสงคราม (เช่น สงครามตะวันออกกลางระหว่างอิสราเอล-อาหรับ การปิดคลองสุเอซ) การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับคินฟ้าอากาศในประเทศผู้ผลิต นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงอุปสงค์อุปทานยางสังเคราะห์ก็มีผลให้อุปสงค์อุปทานยางธรรมชาติเปลี่ยนแปลงไปด้วย ในกรณีที่ย่างทั้งสองชนิดใช้ควบคู่กันไปในการผลิตสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ตามสัดส่วนทางเทคนิค

ราคายางในประเทศไทยต่างกับราคายางในตลาดมาเลเซียและสิงคโปร์ สาเหตุก็เนื่องมาจากต้นทุนการตัดอันได้แก่ภาษีศุลกากร เงินสงเคราะห์ปลูกแทน ค่าระวางการขนส่ง อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การผูกขาดของผู้ซื้อหรือผู้ส่งออก การกำหนดราคาประเมินอากรขาออกของกรมศุลกากรสูง จะทำให้ราคารับซื้อของผู้ส่งออกลดลง เพราะผู้ส่งออกจะผลักภาระภาษีไปให้แก่อสังกรผู้ผลิตยาง นอกจากนี้เจ้าของสวนยางส่วนมากไม่ทราบการเคลื่อนไหวของราคายางประจำวัน ผู้ที่ไปรับซื้อยางจึงกำหนดราคาเอาเองได้ตามใจชอบและมักให้ราคาต่ำ เมื่อมีภาวะราคายางต่ำ จะประเมินความเคັตรอนไคคั้งนี้

๑. เจ้าของสวนขนาดเล็ก เนื่องจากมีผลผลิตน้อย รายได้ไม่พอกับการครองชีพที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่เคັตรอนไคคั้งเจ้าของสวนยางเก่าที่ทรุดโทรมและไม่มีอาชีพอื่นประกอบ คงมีรายได้จากสวนยางโดยเฉพาะ ส่วนพวกที่มีอาชีพอื่นด้วย เช่น มีการทำสวนผลไม้ ทำนา ข้างไม้ หรือรับจ้างอื่น ๆ มีรายได้พิเศษเหล่านี้ ช่วยทำให้มันเหตความเคັตรอนไคคั้ง

๒. เจ้าของสวนขนาดใหญ่

(๑) เจ้าของสวนยางเก่าจะประสบปัญหากรรมกรกรีดยาง เนื่องจากยางราคาตกต่ำ มีรายได้น้อย กรรมกรจะหนีไปประกอบอาชีพอื่น เจ้าของสวนยางต้องขาดรายได้ไปด้วย

บางสวนต้องการจะเลี้ยงคนกรีดไว้ ถึงกับยกรายไค้จากผลผลิตให้กรรมกรทั้งหมด แต่สวนยางใหม่ซึ่งไค้ผลผลิตสูงไม่ประสบปัญหาในเรื่องนี้แต่อย่างใด

(๒) กรรมกรกรีดยางที่อาศัยอยู่กับเจ้าของสวนยาง มักจะเบิกเงินหรือเครื่องอุปโภคบริโภคล่วงหน้ากับเจ้าของสวนก่อน โดยให้เจ้าของสวนหักเงินคืนเมื่อกรีดยางไค้และไค้สวนแบ่งแล้ว ในขณะที่ยางราคาดี เจ้าของสวนมักจะจ่ายเงินให้กรรมกรกรีดยางยืมก่อนไค้ แต่สภาพที่ราคาตกต่ำ เจ้าของสวนเก่าไม่กล้าที่จะให้ความช่วยเหลือล่วงหน้า เพราะกรรมกรเหล่านั้นมักจะหันเหไปประกอบอาชีพอื่นที่มีรายได้ดีกว่าอยู่เสมอ จึงก่อให้เกิดความเดือดร้อนและลำบากใจแก่เจ้าของสวนยางอยู่บ้าง

๓. กรรมกรกรีดยาง สำหรับกรรมกรกรีดยางในสวนยางใหม่นี้ว่าไม่เดือดร้อนมากนัก เพราะไค้ผลผลิตและรายได้สูง ส่วนกรรมกรในสวนยางเก่าที่ทรุดโทรม มีสภาพความเดือดร้อนเช่นเดียวกับเจ้าของสวนขนาดเล็ก จึงมักจะหันไปประกอบอาชีพอื่นซึ่งให้รายได้มากกว่า อย่างไรก็ตามการเสาะหาอาชีพอื่น ๆ เหล่านี้ก็ไม่ใช่ว่าได้ง่าย ๆ ในสภาวะการณ์อย่างนี้

๕.๔ ปัญหาการผลิตยางแท่ง

ตลาดยางในอนาคตจะเป็นตลาดของยางแท่ง เพราะผู้ใช้จะหันมาใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบในการอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ โดยที่มีข้อได้เปรียบอย่างเด่นชัดกว่าอยู่หลายประการ ประเทศไทยจำเป็นต้องสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมเพื่อให้อุตสาหกรรมยางแท่งเจริญเติบโตไค้ไค้โดยเร็ว อุตสาหกรรมยางแท่งมีความแตกต่างจากการผลิตยางแผ่นรมควัน เพราะการผลิตยางแท่งจะต้องใช้ระบบโรงงานถึงอุตสาหกรรม ผลิตปริมาณมากต่อวันผู้ผลิตจึงจะไค้กำไร จึงต้องมีการลงทุนที่สูง การผลิตยางแท่งจะประสบอุปสรรคในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. วัตถุดิบในการผลิต ยางคิมหรือแท่งยางในสภาพของประเทศไทยส่วนใหญ่จะไค้ไค้จากสวนเล็ก มีอัตราสวนผสมของดิน เศษเปลือกไม้ และของแปลกปลอมมาก แต่ละสวนก็มีคุณภาพแตกต่างกัน โรงงานทำยางแท่งต้องเปลืองเวลาแรงงาน และต้องเลือกลักษณะเครื่องจักรให้เหมาะสม การรวบรวมซื้อขายจากชาวสวนขนาดเล็ก ๆ ที่ไม่ไค้รวมกันเป็นกลุ่ม

จะก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากทั้งในค่านคุณภาพและปริมาณของยางที่รวบรวมได้ สำหรับโรงงานที่ผลิตจากน้ำยางสดโดยตรง การรวบรวมซื้อน้ำยางสำหรับโรงงานจะต้องมีแผนการที่รัดกุม มีจุดรับซื้อกระจายอยู่ทั่วไป และมีศูนย์รวบรวมน้ำยางจากจุดรับซื้อเพื่อส่งต่อไปให้โรงงานผลิตยางแห่งอีกทอดหนึ่ง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้ชาวสวนยางรายย่อยเหล่านี้รวมกันเป็นกลุ่มก่อน ดำเนินการร่วมกันตามแบบสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกร รวบรวมน้ำยางส่งให้โรงงานยางแห่ง

๒. ภาคใต้ไม่มีท่าเรือน้ำลึก การขนส่งทางทะเลในจังหวัดสงขลาซึ่งยังคงต้องใช้เรือฉลอมหรือเรือลากจูงบรรทุกยางแผนรมควันและยางเกรฟไปส่งเรือเดินสมุทรซึ่งจอดอยู่นอกฝั่งสำหรับยางแห้งซึ่งบรรทุกหีบ ๑ ตัน การขนส่งเรือฉลอมเพื่อไปถ่ายขึ้นเรือเดินสมุทรมีปัญหาและค่าใช้จ่ายสูงกว่าการขนยางแผนหรือยางเกรฟมาก ทำให้ต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายขึ้นโดยไม่จำเป็น ต้นทุนการผลิตสูง การปรับปรุงท่าเรือเพื่อให้เรือเดินสมุทรจอดเทียบได้ จึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับการผลิตยางแห้ง

๓. ความต้องการของต่างประเทศที่มีต่อยางแห้งของไทย ยังมีน้อย โดยเฉพาะญี่ปุ่นซึ่งเป็นลูกค้าสำคัญของไทย ยังคงนิยมยางแผนรมควันและยางเกรฟ ส่วนประเทศอื่นอาจจะยังไม่แน่ใจในเรื่องคุณภาพและปริมาณที่สามารถจะจัดส่งให้ได้ ผู้ใช้ยางประเทศหันไปซื้อจากมาเลเซีย เพราะมีปริมาณการผลิตสูง และมาเลเซียมีสำนักงานยาง (Rubber Bureau) ประจำ เพื่อทำการเผยแพร่ส่งเสริมการขาย แต่ของไทยยังไม่มี ฉะนั้น การที่จะเปิดตลาดใหม่และสร้างความนิยมในยางแห้งของไทย ผู้ผลิตยางแห้งจำเป็นต้องเสนอขายยางแห้งในราคาที่ต่ำกว่าของผู้ผลิตในประเทศอื่น เพื่อเป็นการจูงใจให้ซื้อ การเร่งรัด-โฆษณาให้ผู้บริโภคยางแห้งของไทยจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่รัฐควรให้ความช่วยเหลือผู้ผลิตอีกทางหนึ่งด้วย

๕.๕ ปัญหาเรื่องโจรผู้ร้าย

นอกจากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ยังมีปัญหาที่เจ้าของสวนยางในบางท้องที่ บางจังหวัด เช่น ปัตตานี ยะลา ตรัง นครศรีธรรมราช มีโจรผู้ร้ายคอยทำลายหรือลักขโมยต้นยางอ่อน ต้นยางที่ปลูกขอมใหม่จะโตไม่ทันกับต้นยางที่ปลูกก่อน ทำให้การกรีดยางได้ไม่สม่ำเสมอ ทั้งนี้ยังมีอิทธิพลมีคจากผู้ออกการร้าย เช่น มีการเรียกเงินค่าคุ้มครอง ถ้าเจ้าของสวนยางไม่ให้ ก็มีการปิดสวนยาง เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผลผลิตยางของประเทศต่ำลง